

Islandsturen 2014.

Lørdag d. 19. juli 2014. (Bent)

Lige før jul sidste år bestilte vi årets sommerferie til Island. I samarbejde med Islandsrejser havde vi arrangeret en 12 dages rundrejse som "kør selv" med overnatning booket på hoteller, gårde, efterskoler og hytter. Bilen, en Toyota Auris (almindelig personbil) var hyret ved Hertz. Vores planlægning og forberedelse er foregået stille og roligt over det meste af perioden fra bestilling til afrejse. Vi checkede med banken, om det var muligt og tilrådeligt at købe islandsk valuta i DK, men dette var slet ikke muligt og har ikke været det siden Islands "bankerot" i 2007, så vores overvejelser i den retning var hurtigt slået til jorden. Vi pakkede kufferterne dagen før afgang og kørte fra Viborg lørdag sidst på formiddagen og ankom til Billund lufthavn kl. 12:30. Vi checkede vores bagage ind og gik så hen foran ankomsthallen for at tage imod Lone (Masen) og Finn som tilfældigvis skulle ankomme med flyet fra Iceland Air, det samme, som vi skulle flyve med til Island. Mens vi ventede på dem, fortærede vi vores madpakker. Flyet fra Island var ca. ½ time forsinket, men vi nåede lige at hilse på Lone og Finn, hvorefter vi gik til sikkerhedskontrollen og derfra direkte til Gaten. Vi blev kørt med bus ud til flyet, en Boeing 757 fra Icelandair. Trods forsinkelsen kom vi afsted til tiden. Vejret var flot den første del af turen - vi stak ud over Nordsøen ved Thorsminde og så flere boreplatforme under vejs. Muligvis var det Shetlandsøerne, som var vores sidste landkending, hvorefter der blev mere skyet, og da vi nærmede os landing, regnede det. Gråt og trist, og først ganske kort før vi var nede, kunne vi se marker og huse neden for vinduerne. Det tog meget lang tid, inden vores bagage dukkede op på båndet i lufthavnen, og ved Hertz var køen enormt lang, så der gik næsten 2 timer fra vi landede, og til vi var klar til at køre ud fra lufthavnen. Bilen var meget pæn, men vi fandt det nødvendigt at påtale en yderligere skramme, inden vi forlod udlejningsbutikken. Vi valgte at tegne ekstra forsikring for reduktion af selvrisko og forsikring af forrude.

Kilometertælleren stod på 42.531 km.

Vi kørte direkte fra lufthavnen til Den Blå Lagune. Landskabet så meget uvejsomt ud, markerne var ren lava, for os meget surrealistisk. Der var også lang kø i den blå lagune, det blæste meget og var koldt udendørs, men vi kunne heldigvis vente indenfor. Det tog ca. ½ time, inden vi kunne komme ud i badet, og 40 euro pr. næse fattigere gik vi til omklædning. Det følte meget koldt, men det var hurtigt glemt, da vi kom i vandet. Det er mineralholdigt saltvand fra undergrunden med kisel og svovl, som skulle være meget godt, hvis man har problemer med f.eks. psoriasis. Bassinerne er opstået ved, at man har oprettet et geotermisk kraftværk og derved havde et affalds problem, og det har man så løst ved at lave lagunen. Vandet her lugtede lidt svovlagtig, men det var ikke slemt. Vi badede ca. 1 time, klokken var mange, og vi var sultne, og med 2 timers tidsforskel var der gået mange timer, siden vores frokost i Billund. Vi kørte syd over til Grindavik, hvor vi spiste på en hyggelig restaurant Salthusid, vi fik fish & chips, det var rigtigt lækkert og kostede 4800 isk. kr. Grindavik er en fiskeri by. Vi fortsatte fra Grindavik øst over langs kysten, et meget flot landskab, men synd, at det nu var sent, og vi ikke rigtig havde tid til fotostop. Vi ankom til hotel Örk i Hveragerdi kl. 22:30. Efter en lille øl og lidt vand i baren, gik vi i seng ved midnatstid. Byen havde i 2008 været ramt af et jordskælv.

Island har et areal på 103.000 km² og ca. 320.000 indbyggere og er det tyndest befolkede land i Europa. De fleste indbyggere bor i Reykjavik, som jo er øens hovedstad.

Søndag den 20. juli 2014. (Merete)

Kilometertælleren stod på 42.634 km

Vi vågnede ved 7- tiden, og gjorde os klar til at gå hen til morgenmadsrestauranten. Der var en rigtig lækker buffet, så vi forsynede os godt.

Bents barbermaskine havde været ude for et eller andet i flyet, så den var fuldstændig afladet og han havde ikke oplader med!!!! Vores hurtigtørrende håndklæder, som vi brugte i Den Blå Lagune var slet ikke blevet tørre ved at hænge på badeværelset hele natten. De måtte ligge på bagsædet på dagens tur for at tørre.

Ca. 9.30 forlod vi hotel Örk. De kunne ikke veksle danske penge/visa, da der var fejl på banksiden på deres pc. Vi måtte finde en automat nede i byen. Vi kørte lidt rundt i Hveragerdi. Landsbyen er et af de få steder i verden, der er placeret direkte på toppen af et geotermisk område. På grund af sine mange drivhuse, der er opvarmet med varmt vand fra nærliggende kilder, kaldes byen tit for blomsterlandsbyen, og blomster så vi mange smukke af rundt om i byen. Vi kørte lidt rundt, og så mange steder, hvor det dampede op af jorden, og bla. kom vi forbi "Frost og Funi", hvor nogle gæster var ved at koge æg over damp, spændende. Der voksede desuden mange flotte blå lupiner på vej ned til stedet. Vi opdagede også en flok på hesteryg, og det så rigtig hyggeligt ud.

Ved Sudurland var der et punkt med mange hvide kors og en flot udsigt. Vi kørte lidt videre, hvorefter vi drejede mod Laugarvatn. Vi gjorde et stop ved et fjeld med mange smukke sten i flotte formationer. Her fandt jeg kæruld, vibefedt og andre fine engblomster. Jeg skal lige hjem og have slået dem op i bøgerne (fjeldløvefod, fjeld lim urt, engnellikerod, kvan m.fl.). På vores vej så vi mange små og større vandløb og i området var der rigtig mange små sommerhuse.

Vi gjorde et fotostop ved vandkraftværket Ljósafosstød, som lå ved siden af en golfbane. Meget smukt, men ikke så sjovt med de mange småfluer i luften – vi blev godt omsværmede.

Lidt senere kørte vi ind i Pingvellir Nationalpark mod Vatnsvik. Her opdagede vi en lystfisker, der havde travlt med at hive en ørredforel i land – den var flot rød på bugen og vejede ca. 2½ pund. Derefter så vi rigtig mange lystfiskere stå ude i søen at fiske.

Ca.

11.45 ankom vi til Pingvellir. Dette er stedet (Tingsletten), hvor det gamle islandske parlament blev dannet af de første nybyggere i år 930. Det var et forsøg på at lave en republik, mens alle andre lande i Europa var enevældige. Parlamentet fungerede i over 300 år. Island tilhørte Danmark fra 1798 og indtil 1918. Derefter blev Island anerkendt som en fri stat, men dog således at Danmark og Island var forbundne med fælles konge. Da Island blev republik i 1944, blev dette markeret på Pingvellir sletten. Den lille kirke, Pingvallakirkja stammer fra 1859, men dens prædikestol er fra 1683. Den knudrede lava slette var på nuværende tidspunkt dækket af vilde blomster og mos, smukt. Det er også her de tektoniske plader mellem Amerika og Europa mødes. Den store revne ved Almannagja er kun en af mange revner. Vi gik en flot tur langs ”revnen”, og her var vi så heldige at opdage en lille fugl, kaldet en red wing”. Det blev til rigtig mange billeder, men på et tidspunkt fik jeg problemer med mit kamera – det ville ikke tage flere billeder, jeg skulle vist have gang i et nyt hukommelseskort. Vi var også inde at se et rigtig fint Visitor Center med meget fint strik, glas samt mange andre ting. Inden vi kørte videre fandt vi vores lille køletaske med spegepølse og rugbrød samt en flaske vand og så fik vi en hurtig frokost. Ca 13.30 kørte vi videre mod Geysir og Strokkur. Nogle af fjeldene havde sne på toppen. Landskabet var meget fladt og stenet til den ene side, mens fjeldene rejste sig til den anden side. Ved et udsigtspunkt kunne vi se Hekla skjule sig i skyerne. Hekla havde været i et kraftigt udbrud i februar 2000. I Laugarvatn kom vi forbi det hotel, som vi skulle bo på senere på dagen. Ca. 14.40 nåede vi frem til Geysir, men vi så ikke meget aktivitet – den røg kun, og den har ikke rørt på sig de sidste 15 år. Derefter gik vi hen til Strokkur, og der blev vi belønnet med at geyseren sprang mange gange. Strokkur startede i 1789 efter et jordskælv. I 1896 blokerede et nyt jordskælv for geyseren, men i 1963 tog lokalbefolkningen sagen i egen hånd, og så har den sprunget regelmæssigt siden, dvs. ca. hvert 5. minut. Der var mange mennesker og Bent valgte at hente sit stativ til kameraet, så han kunne få nogle gode billeder. Det er imponerende så smukt den springer, og også så våd man kan blive. Tja, jeg var ikke den, der blev mest våd, men jeg kom da til at lugte af svovl. Der sad en gut foran mig med et stort kamera, og han blev mega våd. Vi gik kort hen at kigge på Geysir på tilbagevejen, men det så ikke ud til, at den havde tænkt sig at springe.

Derefter gik vi hen til butikkerne, hvor vi kiggede på striktrøjer mm. Her blev der indkøbt postkort og endvidere is til 590 isk. kr.pr stk. (1 dansk kr. = 20 islandske kr.) Temperaturen havde sneget sig op på ca. 21 grader.

Turen gik videre mod Gullfoss, ca 10 km. På en mark så vi en flok islandske heste blive "passet" af en hyrdehund, ligesom når de passer får. På den videre tur kørte vi over flere "fåreruller" i vejen, og vi kunne godt blive lidt forskrækkede over den larm, det pludselig gav. Ca. 17.15 var vi fremme ved Gullfoss, det gyldne vandfald, et imponerende syn. Vi gik på stien langs vandfaldet og her lykkedes det os at få taget rigtig fine billeder med regnbuen i "støvet" fra vandfaldet. Helt ude ved kanten af vandfaldet fik vi øje på Mary og Bertel fra folkedans. Rigtig hyggeligt lige at hilse på dem. På vej tilbage ad stien kom der lige en brise som blæste en gang vandstøv ind over os, så vi blev lidt fugtige, men da vejret var fint, tørrede vi hurtigt igen.

Vandfaldet falder i 2 etaper i alt 32 meter. Om sommeren kommer der ca. 140 m³ i sek. Sigrídur's far havde i 1907 sagt ja til, at en englænder kunne købe området og lave vandfaldet om til el værk, hvilket Sigrídur Tómasdóttir forpurrede, og i 1929 var sagen afsluttet og vandfaldet bestod i al sin pragt.

Vi gik også en tur ad den øverste sti ved vandfaldet og kunne her opleve de fascinerende vandmasser fra en anden vinkel. Vandfaldet fortsætter i elven Hvíta.

Lidt senere kom vi forbi et vejskilt, hvorpå der hang 2 hjemmestrikkede trøjer. Vi besluttede at køre hen til galleriet for at se, hvad de havde af spændende ting. Konen strikkede og manden ejede fårene. Der var mange fine ting, men vi købte ikke noget.

Ca.19.30 tjekkede vi ind på Hotel Edda i Laugarvatn. Normalt er det en efterskole, men i højsæsonen bliver det omdannet til hotel. Ganske udmærket sted med enkeltsenge og med toilet og bad på gangen. Vi valgte at tage på Restaurant Volcano at spise dagens fiskeret, som var en

fin ret med ørred og salat. Det gik lidt langsomt med at få bestilt. Derefter gik vi i Samkaup, hvor vi købte lidt ind til vores køletaske samt barberskum til Bent.

Lidt over 21 kom vi tilbage til hotellet, hvor vi fik lagt billeder på pc'en samt fik skrevet om de sidste 2 dages begivenheder.

Mandag d. 21. juli 2014. (Bent)

Kilometertælleren stod på 42.802 km.

Vi spiste morgenmad i efterskolens kantine. Det var vældig fint, dog var der en del støj fra en gruppe engelske skoleelever, men det gik. Der var et fint udbud, blandt andet "bag selv vafler", dejen stod klar, så vi skulle blot hælde på vaffeljernet. De smagte rigtig godt og var overraskende solide, landede godt ovenpå på sildemaden, uhm. Vi blev på værelset en lille times tid efter morgenmaden, så vi kunne få skrevet færdig på gårdsdagens epistel. Vi kørte fra Edda hotellet kl. 09:10. Vi havde ikke kørt mange minutter, før vi kom til en flot hængebro. Midt ude i elven holdt der en bil, vi troede først, at den havde endt sine dage der, men nej, da vi fik kigget nærmere efter, var den bare parkeret, og ejeren gik i vaders små hundrede meter derfra og fiskede. Ved siden af bilen kunne vi også se et lille bord og en grill, sikkert meget hyggeligt. Vi faldt i snak med et par englændere, som heller ikke kunne stå for det syn. Da de hørte, at vi var fra Danmark, bemærkede de, at vi nok var i Island for at studere vores tidligere besiddelser, altså fra før 1918, hvor Island blev selvstændig. Vi måtte sande, at det var korrekt, og at vi var midt i en proces med at checke tidligere danske besiddelser, da vi jo sidste år var på De Vestindiske Øer og året før i Skåne. Vi kørte ad flere mindre veje via Skalholt og Hella, inden vi kom frem til hovedvej 1, også kaldet ringvejen, da den jo løber hele Island rundt. Vi må køre 90 på de fleste veje heroppe, det virker rigtig fint, og lastbilerne holder også samme fart, så vi gør ikke meget i overhalinger. Vi kom frem til første dagsmål: Seljalandsfoss ved 11 tiden. Fossen er omkring 60 meter høj, det specielle ved den er, at man kan gå rundt om vandet. Man bliver unægtelig noget våd af den tur, men imponerende er det at stå inde bag vandet og kigge ud.

Vi fortsatte i retning mod Vik, skyerne begyndte at hænge lavere og lavere, der måtte være regn forude. Måske vandfaldet forfølger os. Vi fortsatte ganske kort og kom til, hvad vi først troede, var et almindelig turistkontor, men det var altså et museum omkring vulkanudbruddet i 2010, hvor Eyjafjallajökul brød igennem den kilometer tykke gletcher og spyede aske og sten op i adskillige kilometers højde. Især asken var til gene, da den satte al lufttrafik over Nordatlanten og det meste af Europa på standby i flere dage. På museet var katastrofen skildret på store plancher og en 20 minutter lang film fortalte meget levende, hvorledes man på nabogården havde oplevet at måtte forlade dyrene i staldene og flytte fra gården i flere dage. De blev hentet af politi midt på dagen i bælragende mørke, og da de kom tilbage ventede et syn af støv og snavs overalt. Gården var ellers intakt og dyrene havde overlevet, selvom der næppe havde været meget ilt at få i de overfyldte stalde. Det tog adskillige måneder at rydde op, en opgave de kun havde klaret, fordi mange i området havde været meget hjælpsomme. Vi købte et par plakater, den ene med en tidslinie over mange af vulkanudbruddene i Islands historie, den anden med et billede af gården fra filmen. Det regnede nu meget, så vi kørte et stykke. Vi stoppede et sted, hvor en lade nærmest var bygget ind i fjeldet, kun den ene side af taget var synligt, desuden lå der to græsbeklædte hytter ved siden af. En sjov kontrast til disse gamle islandske bygninger at se landmanden køre ved siden af og vrappe græs til store rundbatter.

Vi var fremme ved Skogafoss præcis til frokosttid. Veltipasse vandrede vi op af de mange trapper til toppen af vandfaldet, nu var vejret tørt, og det følte meget varmt, nå ja, flere andre pustede også noget på de mange trin. Vel nede igen faldt vi i snak med en anden fotonørd fra Næstved, han fortalte at det var 8. gang han nu var i Island, han er stadig lige fascineret af landet. Merete kom til at putte noget af det sorte sand i en pose. Vi kørte derfra videre mod Solheimajökull gletcheren. Vi drejede fra hovedvejen og måtte køre på en noget knoldet grusvej de sidste 5 kilometer, hvorefter vi gik ca. 15 minutter, inden vi var helt fremme ved den meget sorte gletcher fod. Meget imponerende, oppe på isen kunne vi se flere grupper på guidet spadseretur.

Vi var tilbage på hovedvejen kl. 17. Vi stoppede kort ved floddeltaet Klifandi lidt vest for Dyrholaey, der er et par kilometer til Atlanterhavskysten derfra. Det siges, at der står en fuldstændig rippet DC3 derude, flyet fløj tør for brændstof og måtte nødlande. Det kunne ikke svare sig at bjærge det, så det blev i stedet for rippet for alt af værdi, kun skroget er tilbage. Vi kunne ikke se nogen vej der ud til, og det regnede en del, så vi fortsatte til Dyrholaey. Heldigvis klarede det op, og vi kunne køre helt ud til toppen på halvøen. Der er et fyrtårn på toppen og nede ved vandet er der en klippe med en stor port i, mange fristes til at sejle under porten, og en enkelt har sågar fløjet

under den. Ak, disse vovehalse. Men det bedste derude er søpapegøjerne, vi så et par stykker, og det lykkedes trods en kraftig vind også at få nogle gode fotos.

Det begyndte at regne temmelig meget, inden vi kørte derfra. Vi bestemte os for at stoppe i Vig for aftensmad på "Strondin Restaurant & Bar". Det viste sig at være et rigtig godt valg, vi spiste lammeribs, de var rigtig lækre med bagt kartoffel og grillede grøntsager og rodfrugter som tilbehør. Uhm. Overalt i restauranten var der udsmykket med glaskunst, Merete var ikke nem at få med derfra. Vi tankede bilen op, inden vi fortsatte den sidste times kørsel over et meget fladt terræn og ad snorlige vej. Vi var fremme ved Hörgsland Cottage i Kirkjubærklaustur kl. 21:30. En oplevelsesrig dag trættede.

Tirsdag den 22. juli 2014. (Merete)

Km tælleren stod på 43.075 km.

Dagen startede med, at vi meget tidligt fik en sms fra Kjesten fra hendes sangkoruge i Tønder. Vi stod op 7.15, da det først var muligt at få morgenmad fra kl. 8.00. Det regnede en del, så vi valgte at tage bilen de ca. 500 m ned til morgenmadsrestauranten. En thailandsk ung pige ordnede morgenmaden. Omkring 9.10 var vi klar til at forlade Hörgsland Cottage. Det var efterhånden klaret en del op. På det første stykke af vejen så vi rigtig mange flotte vandfald. Vi holdt ind ved et vandfald, som vi fotograferede med en hest i forgrunden. Vi kører over mange smalle broer over rivende floder. Nogle steder har islændingene haft travlt med at lave broerne højere, så smeltevand og is ikke forårsager ødelæggelser på broer og veje. Der var også ved at blive lavet nogle diger for at styre vandet.

På et tidspunkt kørte vi i et meget fladt, sort og goldt område. Vi kom forbi et stykke af en bro, som bare var et stykke forrevet jern. Det var vulkanen Gjalp, der i 1996 havde et stort udbrud (ligger i Vatnasjökull), der fik kæmpestykker is til at rive sig løs og desuden 2-3 km³ smeltevand, der forårsagede store ødelæggelser på veje og broer.

På et tidspunkt havde vi kig til flere gletcherarme, hvilket var meget fascinerende.

Lidt senere ankom vi til Skaftafell Visitor Centre. Herfra valgte vi at gå ud til gletcheren, hvilket ville tage ca. ½ time. Bent havde fundet en brochure, hvor der var nogle poster, og her kunne vi få lidt forklaringer på, hvad vi så undervejs. For første gang så vi lyng, men i miniudgave. De fleste blomster er i miniudgave her på Island. Helt ude ved gletcheren skulle vi passe på kviksand. Vi så nogle kedelhuller, som er formet efter isbjerger, som var brækket af gletcheren og havde været dækket af forskelligt materiale, som gletcher elven havde ført med sig. Når isen smelter opstår der små søer i disse huller. Vi kunne ikke komme helt ud på gletcheren, da der var vand imellem, men vi blev rigeligt belønnet med at se små flydende isbjerger i elven på vej mod havet. På tilbagevejen hørte vi en underlig lyd, som kom fra bakken, nærmere betegnet fra en ravn. Da vi kom tilbage til bilen, var det ved at være spisetid, så menuen stod på spegepølse og syltetøjsmadder med juice og vand. På turen videre havde vi lige et fotostop med udkig til gletcheren og de sneklædte bjergtinder, meget smukt i solskin.

Kort tid efter fik vi øje på Jökulsárlón, gletcher lagunen, så vi stoppede og gik hen til søen for at tage et par billeder. Gletchersøen dannedes, da gletcheren trak sig tilbage fra Atlanterhavskanten. Søen er 248 meter dyb og 2 gange har billeder fra gletchersøen prydet islandske frimærker. Ca. kl 14 ankom vi til stedet ved gletchersøen, hvor vi kunne komme ud at sejle med et amfibiekøretøj. Vi fik bestilt billetter til en time senere. Derefter gik vi rundt og kiggede på isbjerge og dyrelivet i søen. Der var flere sæler, der boltrede sig i vandet, hvor de jagede deres føde. Mange terner var i luften og hentede små fisk til deres unger, som opholdt sig på en græsmark i nærheden. Helt nede ved bredden af søen hyggede en edderfuglefamilie med 6 unger sig. Kl 15.55 var det vores tur til at komme med amfibiekøretøjet. Rigtig spændende, det er både en slags bil og en båd, og vi blev alle iført redningsveste og skulle sidde ned, mens vi kørte i vandet, derefter måtte vi godt gå rundt på båden. Amerikanerne havde haft disse amfibiekøretøjer, som var udviklet i 1950'erne, og de var blevet brugt i krigen i Sydvietnam i 1967-68. Nu har Island overtaget køretøjerne. Sara, som var vores guide, fortalte, at James Bond filmen, "Die another day" var blevet optaget i lagunen.

Pludselig opdagede kaptajnen, at et isbjerg tippede rundt, og som de fortalte, er det jo kun en tiendedel af et isbjerg, der er over vandet. Isbjerget var meget blå og flot. Jeg skal love for, at isbjerget vippede meget, inden det faldt til ro. Vi fik en lille klump is ombord fra vores følge/redningsbåd. Klumpen var meget tung og kompakt, idet der ingen ilt er i ismassen. Vi fik en lille klump is at smage – så manglede vi bare whiskyen!!!! En meget oplevelsesrig tur på godt en halv time til 4.000 isk. kr. pr. næse. Efter turen ville jeg lige fylde vores vandflaske – en sagde, at man ikke kunne drikke vandet, men jeg mente nu, at man kunne drikke alt vandet heroppe.

Ved 17-tiden forlod vi Jökulsàrlòn og satte kursen mod Höfn. Kort tid senere så vi et skilt med rensdyr, men ingen rensdyr. På et tidspunkt syntes Bent, at der var så meget flot kæruld i grøftekanten, at vi lige skulle plukke lidt til minde om Island. Vi kom forbi et mindesmærke for Jon Eiriksson, født 1728, meget begavet, som kom med en præst til København for at studere. Han blev senere ansat som professor ved Sorø Akademi og derefter overbibliotekar for det kongelige bibliotek. Han kæmpede meget for at lave reformer i Island, men havde svært ved at trænge igennem.

På et tidspunkt opdagede vi flere steder nogle sangsvaner med unger på markerne.

Kl. 18.15 ankom vi til Hvammur Guesthouse, hvor vi skulle overnatte på værelse 2 (med enkeltsenge) med udsigt over havnen.

Jeg begyndte at skrive om dagens begivenheder. Der hang et billede på gangen, og så kom vi til at snakke om, at vi måtte være kørt forbi Svartifoss, ØV, så må vi jo hertil en anden gang.

Vi var blevet anbefalet at gå på "Pakkhus" at spise, men der var desværre en times ventetid. I stedet gik vi på Húmarhöfnin. Her var der kun ½ times ventetid. Vi blev skrevet op, men da vi havde kigget lidt på priserne, mente vi, at vi måtte kunne finde et andet sted. Ude på vejen mødte vi et par drenge med en bold. De fortalte, at Restaurant Vikin lå lidt længere henne ad gaden. Vi gik derhen, og der var heldigvis mange ledige borde. Vi valgte en menu med fisk, salat og pommes frites, meget lækkert. Da vi ikke skulle køre mere, valgte vi at få et glas vin og øl til maden. På tilbagevejen var vi inde i en hal at se en spændende udstilling om fiskeri mm for ca. 100 år siden. Vi var hjemme igen lidt over ni efter endnu en oplevelsesrig dag.

Onsdag d. 23. juli 2014. (Bent)

Kilometertælleren stod på 43.269 km.

I dag har vi gennemsnits rund fødselsdag, 60 år i snit, - tillykke med os. Dagen fejrer vi med endnu en part af Islandsrejsen, spændende, hvad dagen vil byde på. Vores værelse var det mindste endnu på turen, men med pæne fælles toiletter og bad på gangen. Vi spiste morgenmad kl. 7:30 og forlod gæstehuset derefter, smed nøglerne til værelset i trækassen og trillede lige ud foran havnen, skulle lige se det vartegn, der stod der, vist nok til minde om nogle fiskere i 1988. Vi kørte ind til hovedvej 1, og fortsatte turen nordover mod Djúpivogur. Morgenduggen begyndte så småt at falde som regn, 13 grader. Vi kørte med høje bjerge på venstre side af bilen, og så langt øjet rakte var der vadehav til den anden side. Vi kørte igennem en lang tunnel (1.300 meter), og så var det slut med regnen. Vi kørte under et skytag, men solen skinnede ind under det ude fra kysten, det gav et flot lys, og sjovt nok kom vi til at kigge på skyggerne fra bilen foran os, der var tydeligvis skygge på begge sider. Kysten rykkede nu helt tæt på, så vi måtte lidt op ad fjeldsiden at køre. Vi gjorde holdt for at nyde udsigten, foran holdt et ægtepar, som vi havde mødt flere gange de sidste par dage. Vi snakkede denne gang til dem, det viste sig at de var fra Padova, der har vi jo været flere gange.

Padova ligger bekvemt, når man gerne vil til Venedig og ønsker overnatning, uden at det koster "lirekassen" (gammelt italiensk udtryk).

Vi kom til Djupivogur kl. 11, og gik direkte ind på turistkontoret for at finde ud af, hvor vi kunne købe billetter til øen Papey, som ligger ud for fjorden Berufjörður ved Djupivogur. Der sejler en lille båd med plads til 22 gæster hver dag kl. 13, og vi havde ikke reserveret billetter, men vi var yderst heldige, vi fik nemlig de sidste 2, pyha. Med et par timer til afgang, så havde vi god tid til at studere havneområdet. Lige ved siden af bilen stod 4 børn med en lille butik, de solgte sten. I hvert fald 2 af dem, talte et meget fint engelsk, de var vel 8-9 år. Vi fik en rigtig hyggelig snak med dem, de viste os, hvor deres skole lå, vi kunne se derover til. De havde haft butikken åben i ca. 5 minutter, så vi var jo nok første kunder, de var glade, da vi købte en sten. Lidt senere så vi en 5. pige komme cyklende med flere sten til dem. Besat af sten fulgte vi et skilt med produktion af polerede sten. Det viste sig at ligge på loftet i en bygning med autoværksted, det var en udstilling, entre 500 isk.kr. Vi var lige ved at gå, da vi så, at det kostede penge, men så bestemte vi os for at gå derop alligevel. Det var Audunn Baldursson, der sammen med sin bror havde samlet massevis af sten i bjergene i nærheden, men også ved gletcheren. Han fortalte levende om, hvordan han havde fundet og slæbt stenene hjem, og senere slebet dem i ugevis. Vi måtte indrømme, at hans evne til at finde specielle sten var helt fantastisk. Han havde sammen med sin bror fundet en sten, som tydeligvis var gået i stykker på grund af frosset vand, og inden i den var der nogle toppe, som lignede stalaktitter og stalakmitter. Den var meget beskidt, da de fandt den. Et stykke derfra, længere nede af bjerget fandt de en anden klump, som så spændende ud. Først længe efter, at de var kommet hjem og havde fået stenene gjort rene, kom de til at kigge på dem sammen, og vupti, de havde en fortid som en og samme sten. Han blev lige pludselig lidt fraværende, han ventede åbenbart et større turistselskab, som havde bestilt tid til at komme. Det viste sig at være Adventureholidays fra Danmark. Vi havde været i kontakt med indehaveren fra Adventureholidays, Lone, i forbindelse med vores research til denne tur, men også sludret med hende på rejsemessen i Herning. Lone så overrasket ud, da vi talte til hende, men sekundet efter lyste hun op i et smil, jo, hun genkendte os, - og vi har nu en frisk hilsen med hjem til Anny og Bent. Vi betalte stenmanden, og ville gå derfra, men vi spurgte lige, om han solgte sten også, det ville han gerne men foreslog, at vi så kiggede ind til ham, når vi kom tilbage fra sejlturen. Vi spiste

lidt brød og pølse, inden vi gik til båden. På vej til båden så vi en Østrigsk bus, og vi spurgte nysgerrigt til, hvordan det forholdt sig økonomisk med at få den med færgen. Chaufføren fortalte, at turen var arrangeret for folk, som ikke ville flyve, og at det kostede 20.000 Euro at få bussen med fra Hirtshals til Island. Vi gik som de første ombord på M/B Gisla og fik redningsveste på. Vejret så nu rigtig flot ud, og vi glædede os meget til Papey, og med en billetpris på 8.000 isk.kr., så var forventningerne måske også for høje. På vej ud til øen kom vi forbi nogle klippeskær, hvor der lå en flok sæler, mens andre svømmede i bølgerne. Vi kom så tæt på dem, at vi kunne lugte, at flere trængte til at blive badet. Vi fortsatte til Papey, som var fast beboet indtil 1966. Øen har fået navnet Papey efter de irske munke Papar, som muligvis har holdt til på øen. Stedet har været ejet i generationer af familien Gisli. Det var dog svært at bo derude, da det tog lang tid at ro ind til fastlandet. Der ligger en lille kirke derude, så to gange årligt kom præsten ud og døbte eller konfirmerede børn. I dag bor der ingen derude, der er blot en masse får hele året, et fyrtårn og en vejstation, samt en pokkers god mobildækning. Placeringen af mobilsenderen på øen er velvalgt for at dække områder langs kysten, som ellers ville kræve mange sendemaster. Men det vi egentlig var kommet for, har jeg ikke nævnt endnu. Der er Islands største koloni af lunder (søpapegøjer) derude. Og vi blev ikke snydt, allerede da vi nærmede os øen, så vi flere hundrede lunder i lav højde over bølgerne på vej til eller fra øen. Lunderne er kun på land i maj – juli og lever som ægtepar hele livet (i hvert fald i yngleperioden). Når redebygning (de graver en hule i skrænten) og rugning er overstået, flyver de på havet igen og ses ikke før næste sommer ved samme rede. Vi var heldige med vejret, 13 grader, mere og mere solskin, og næsten ingen vind. Det lykkedes os, selv om vi var en flok på over 20 personer, at komme helt tæt på lunderne, og vi tog rigtig mange billeder af dem, så det bliver en svær opgave at udvælge de bedste fotos fra dette fugleparadis. Efter en større rundrejse på øen sejlede vi trætte tilbage til Djupivogur, hvor vi ankom kl. 17:20.

Som aftalt gik vi tilbage til stenmanden, han ventede på os. Han kom os i møde, nu skulle vi se sten, og vi fik flere fortællinger. Hans dag havde været rigtig god, danskerne fra rejseselskabet havde købt flere sten. Vi skulle endelig reklamere for hans butik derhjemme. Vi købte en flot sten og fik en mindre sten oven i handelen. Vi fortalte, at vi skulle videre til Eigilstadir, og han foreslog os at køre ad den stejle vej over bjerget Öxi. Hovedvej 1 slynger sig langs kysten, så vi kunne spare mindst 100 km ved genvejen. Han sagde, at vi sagtens kunne nappe grusvejen over bjerget med almindelig bil. Det viste sig at være en brugbar oplysning, så ad stejle grusveje, blandt kildevæld, vandfald og sne kravlede vi op i ca. 1.000 meters højde og ned igen, en herlig oplevelse rigere. Vi spiste i Eigilstadir, inden vi kørte de sidste par kilometer ud til "Eyvindara gistelheim", som ligger med udsigt til en lille lufthavn. Merete fik skrevet et par postkort til familie og venner.

Torsdag den 24.7 2014. (Merete)

Kilometertælleren stod på 43.463 km.

Morgenduggen faldt tungt = det regnede en del.

Ca. 7.40 spiste vi morgenmad og det var første gang vi fik røræg, lækkert.

På hotellet var der meget glaskunst. Det er en lokal pige Ella, som laver det. Hun bor nu i London. Jeg var så heldig at få adr. til hendes hjemmeside.

Ca. 8.45 kørte vi fra Hotel Eyvindara, og jeg fik fotograferet en flot kurv, der stod ved indkørslen til byen. Mens vi ventede på, at Netto åbnede, brugte vi lige tiden til at tanke. I Netto fik vi købt pålæg, brød og snack.

Da vi kørte videre og kom over en lille bro, snakkede vi om, at vi ikke havde set monsteret fra søen, men lige på den anden side var der et stort søuhyre lavet af dæk og andet gammelt skrammel, meget fint. Der går rygter om, at Lagerfljót uhyret er set flere gange gennem tiden. Lige nu ligger der et lille klip fra 2012 på youtube:

<http://youtu.be/fj9xG2PrcjA>

Nu kom opklaringen i vejret, og der var 14 grader. Vi kørte i et meget flot og frodigt landskab med mange hvide bigballer. Der var vældige åer, dybe kløfter og bjerge. Der var også mange store gårde. Det var, som om vejen gennem dalen mange steder kunne være tegnet efter en lineal. På toppen var der i modsætning til tidligere meget fladt og goldt. Bent snakkede om, at han havde set en ren.

Vi drejede til højre mod Dettifoss, men fortrød og tog i stedet vejen vestpå, da vi gerne ville forbi de mystiske naturskabte søjler ved Hljødakletter (ekkoklipperne). Ved 11.35 tiden var vi ved vestsiden af Dettifoss. Vandfaldet var utrolig stort og flot, 44 meter højt og 110 meter bredt. Det er Europas vandrige vandfald. Vandet er meget grumset, da det fører store mængder materialer med sig, så vi nød mest den flotte regnbue. Vi nøjedes med at tage et kig til det nærliggende vandfald, Selfoss, fra stien. Da vi kørte videre mod Asbyrgi foregik det på en grusvej, som indimellem var som et vaskebræt, men vi kunne da køre mellem 50 og 70 km/t. Nu bestod landskabet af stenmarker. Vi kørte forbi flere steder, hvor der i forårsmånederne kommer rigeligt med vand fossende over vejen, men det hele var udtørret nu. Vejen er ikke farbar om vinteren, læste vi på et skilt. Ved 13.30-tiden ankom vi til Hljødakletter (ekkoklipperne). Vi spiste en hurtig frokost – vi havde lidt pizzarester fra i går. Bilen var blevet meget støvet på turen, så vi kunne blæse støv af. Vi blev heldigvis enige om, at vi ville have vores regnjakker med på traveturen til de spændende klipper. Der var ca. ½ km at gå dertil. Det er nogle søjleformede basalt klippeformationer, en

slags spøgelsesagtig stenskov. Man føler sig lidt som i en anden verden. Vi må have misset en sti, for på et tidspunkt troede vi næsten, at vi var faret vild, for vi mødte ingen, måske pga. regnen. Vi gik og gik på uvejsomt terræn med smukke udsigter og højt oppe på toppen af bakken, men endelig kom der nogen, som sagde, at der var ca. ½ time til p-pladsen. Vi havde ellers snakket om at vende om, men heldigvis lyttede vi til den unge mand. Vejen tilbage var meget mere tilgængelig, men temmelig våd efter regnen. Turen skulle have været på 1½ km langs elven, men jeg troede, at vi måtte have travet omkring 10 km på 3 timer. Vi konkluderede, at vi så vand, og at vi fik vand (regn).

Vi kørte videre mod Asbyrgi, og nu støvede det ikke mere, da grusvejen var våd. Bussen foran os kørte godt til. Vi kom på asfalteret vej igen. Ved en strand med meget sort sand, så vi rigtig mange vadefugle, og Ind imellem fik vi en lille byge. Vi kørte langs meget flotte klinter ned mod havet og her så vi mange smukke bjergtoppe med sne på.

Lige før Husavik gjorde vi et stop ved et smukt udsigtspunkt. Her faldt vi over en hvalsafari brochure i snak med et ungt par fra København. Hendes far er fra Island, så hun havde været her mange gange.

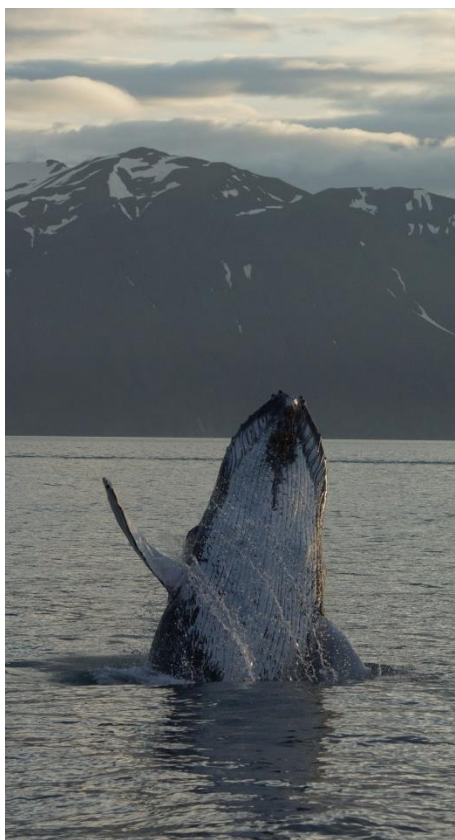
Vi var i Husavik ved 17 tiden og gik hen for at bestille en hvaltur. Desværre var turen kl. 18 aflyst pga. sygdom, så efter lidt snak frem og tilbage, valgte vi at tage med på turen kl. 20 -23 (firmaet med det gule flag – North sailing). Der var god tid, så vi slentrede lidt rundt i byen, og vi var bla. inde at se kirken, der lå højt på en bakke. Korskirken er byens vartegn med sit 26 meter høje spir, og den blev opført i 1907 af norsk tømmer. Kirken har plads til 500 personer og har dermed plads til alle sognets indbyggere.

Vi undrede os over, at der var hængt pakker op i buske, skilte mm. Der var også en kunstbutik med mange forskellige hjemmelavede ting, men desværre ikke lige den trøje, som jeg kiggede efter. Vi flyttede bilen, og

fandt en hyggelig restaurant, hvor vi nød en krydret ret med rejer og ris. Den unge pige, vi købte hvaltur hos havde lovet at ringe til vores hotel for at sige, at vi kom sent.

Inden vi skulle ud at sejle, mødte vi danskerne (fra Herning) fra vores sidste hotelovernatning. De skulle også på hvaltur. Hvalturen foregik på et ældre træskib, Knörrinn, bygget af egetømmer i 1968. Det var 2 brødre, der startede med hvalsafari, som de første i Island i 1994, så de har 20 års jubilæum i år. Arni Sigurbjarnarson (en af brødrene) var vores guide på turen, mens Hörður Sigurbjarnarson var vores kaptajn. Lige udenfor havneindsejlingen så vi 2 små minke hvaler også kaldet vågehvaler. Derefter sejlede vi længere ud i Skjálfandi bugten, og her fik vi ret hurtigt øje på en pukkelhval, men desværre var der et andet skib, som sejlede helt tæt på hvalen, så den forsvandt. Kort efter dukkede en anden pukkelhval op, og den fulgte vi på afstand et stykke tid, og så gav den ellers opvisning. Hele 3 gange så vi den springe op af vandet og lande igen med et kæmpeplask. Det var fuldstændig fantastisk. Bent fik nogle rigtig gode billeder af hvalen. Det var første gang, at kaptajn og guide havde set en hval springe så tæt på skibet.

Som en god afslutning blev vi også sejlet en tur hen til søpapegøje – øen. Der yngler ca. 200.000 søpapegøjer, og de vender tilbage år efter år til den samme rede. På tilbagevejen var der varm kakao og en kanelnegl til alle, mens vi ved 22.30 tiden nød den smukke solnedgang. Bent viste hvalbilledet til kaptajn og guide, og de ville gerne have billedet på facebook eller twitter. Vi fik en god snak med dem, og da vi var fra DK, skulle vi lige hen at se et stort sejlskib, som kaptajnen havde sejlet til Egersund i DK til den helt store renovering i 2009. Flot skib.

Klokken var efterhånden blevet mange, og vi havde ½ times kørsel foran os. Kort før hotellet fløj en ugle eller en falk lige op over forruden på bilen, meget flot fugl. Ved midnat ankom vi til Narfastadir Guesthouse, hvor vi fik tildelt værelse 26 i et hus, der lå et stykke fra hotellet. Vi var helt høje efter oplevelserne med hvalen.

Fredag d. 25.juli 2014. (Bent)

Kilometertælleren stod på 43.769 km.

Vi sov længe i dag, helt til 07:30, det blev jo lidt sent i går. Merete startede med at skrive lidt af gårdsdagens mange oplevelser ind, hvorefter vi kørte ned på hotellet til morgenmad. Vi boede på et lille anneks med en 5-6 værelser. I dag var der 2 slags sild til morgenmad og rugbrød, så er bunden lagt for en ny dags strabadser. Efter morgenmaden gik vi i den udendørs spa, det var meget varmt og dejligt.

Vi forlod hotellet midt på formiddagen og kørte mod Myvatn. Første stop var ved Skutustadir, hvor der er flere vulkankraterer ved kanten af Myvatn søen. Vi gik en lille rundtur om og på flere af kratererne. Der var nogle, der ved første øjekast lignede kæmpehøje, men det var såkaldte pseudokraterer, som opstod ved, at den varme lava løb hen over vådområderne. De vandlommer, som havde været indespærret under lavaen, eksploderede og sendte sten, aske og slagter til vejrs. Fra kratertoppene var der en god udsigt over Myvatn, 38 km², navnet kommer af, at den om sommeren er meget omsværmet af dansemyg. Det er et sandt fugeparadis med alle de mange små vige i det lavvandede område, hvor der yngler rigtig mange forskellige vadefugle. Bagefter kiggede vi ind i den lille kirke på modsatte side af hovedvejen, den var meget smuk.

Vi fortsatte rundt om søen til Dimmuborgir, hvor der var mange underlige vulkanske lava formationer, som var opstået efter et vulkanudbrud for ca. 2.300 år siden. Vi gik en mindre tur i området og så blandt andet porten (et stort hul igennem en af lavaklipperne). Dernæst spiste vi frokost ved et bord på parkeringspladsen, vi havde et stykke pizza fra i forgårs og et næsten nyt brød og spegepølse. Ved bordet ved siden af sad nogle indere med en meget stor opstilling af frokost. Ved vores bord kom desuden en sydeuropæer, gætter vi, som spiste en dåse sardiner. Frokost kan åbenbart være meget forskellig. Efter frokost kørte vi til Jarðbodin, som er et naturbad, med varmt vand hentet op fra 2,5 kilometers dybde. Vandet indeholder nogle mineraler, som skulle være sunde for os, men bestemt ikke for sølvsmykker og

lignende. Meretes sølvringe blev meget sorte, men det har vi oplevet før, i løbet af nogle uger skal de nok få deres normale farve igen. Vi nød opholdet i det dejlige vand, var vel i en times tid. Fra Myvatn kørte vi til Godafoss, (gudevandfaldet) et af de mest voldsomme vandfald i Island. Vandet falder ca. 12 meter, Godafoss er meget bred og delt i 2 hesteskoformede vandfald. Det bruser meget voldsomt.

Vi kørte derefter mod hotellet, som ligger lidt uden for Akureyri. Indkørslen til Akureyri var meget smuk, fra øst skulle man ind over et højt fjeld, og derfra gik det ned mod byen langs med bugten. Vi var fremme ved Guesthouse Skjaldarvík, som ligger på bugtens vest side helt ned til vandet. Gæstehuset var forholdsvis nyt, og bygningerne har tidligere været et alderdomshjem. Det var hyggeligt indrettet, med mange sjove udsmykninger. Udendørs var der hot pool, den skal nok afprøves i morgen. Ved siden af hotellet lå der en lille special skole for børn med problemer. Vi spiste i gæstehusets restaurant, det var noget dyrt, men vi ville spare turen ind til byen. Vi fik god mad, men måtte bede om flere kartofler.

Lørdag d. 26. juli 2014. (Merete)

Kilometertælleren stod på 43.925 km.

Vi stod op ved 7.30 tiden efter at have sovet rigtig godt og denne nat i en dobbeltseng, ellers har det de fleste steder været enkelt senge. Morgenbordet var rigtig lækkert med hjemmelavet brød og syltetøj, bla. lemon curd.

Ca. 9.30 kørte vi ind til Akureyri (ca. 6 km) for at gå lidt rundt i byen. Inden vi kom så langt, opdagede Bent en masse slanger og koste ved en service station, og så blev støvet lige vasket af bilen. Vi startede med at gå til Turistinformationen, hvor vi fik lidt ideer til dagens tur. Bent ledte efter en frimærkehandler, men mange butikker var lukkede om lørdagen. Dernæst gik vi til den højt beliggende kirke, men kun for at konstatere, at den også var lukket. Her faldt vi i snak med en kvinde fra Bretagne. Hun fortalte, at i Bretagne var der kun køer, grise og kyllinger. Vi fandt ud af, at hun var gået på pension efter mange år som læge med 60- 80 timers arbejde om ugen. Hun var vældig glad for at få luftet sit engelsk. Vi startede med at gå langs vandet for at se det ældste hus fra 1795. Herefter gik vi videre til Botanisk have, anlagt i 1911, meget flot med mange spændende

planter, så jeg fandt også lige et par spændende frø. Mens vi gik og kiggede på nogle store fuchsia kom turisterne fra Padua gående, og så fik vi en lille snak med dem, og Bent fik vist sit hvalbillede igen, igen. På vejen gennem byen, så vi mange hyggelige haver med blomster. Det har vi ikke set så meget af tidligere. Vi så mange gamle fly i luften – måske der var et eller andet arrangement på flyvepladsen.

På vej ned til bilen kom vi forbi Anna's butik. Her var der både trøjer, garn og uld. Jeg fik købt mig en rigtig flot trøje med hætte, så nu har sjælen fred et stykke tid. Jeg glæder mig meget til, at den skal i brug.

Herefter gik turen videre sydpå i dalen. Vi kom forbi en svæveflyveklub, men kunne ikke finde indkørslen, såBent havde hjemmefra snakket om, at der var en svæveflyveklub i nærheden af Akureyri.

Lidt efter stoppede vi ved en bænk med et mindesmærke, køer og big baller. Vi var ved at være sultne. Jeg ledte efter min 5. strikkepind, så jeg kunne strikke hæl på Berith's sokker. Heldigvis fandt jeg den under sædet. Det var på høje tid, vi fik pakket vores frokost sammen, da der kom en mægtig byge. Vi kom til en grusvej, og her valgte vi at holde et lille møde, da vi vist var kørt for langt. På Turistkontoret havde vi fået at vide, at Kaffi Ku (cafe ko) lå i dalen, og at den var et besøg værd. Vi kørte og kørte og troede, at vi var kørt for langt, men pludselig fik vi øje på et skilt ved vejen.

Det er Islands største gård med køer, og her kan man få mange lækre ting, mens vi fra Cafeen kunne kigge ned i stalden. Vi valgte at få islandske vafler med flødeskum og rabarbersyltetøj, og hertil fik vi en lækker milkshake. Vi kom i snak med servitricen, som fortalte, at hendes bror boede i Århus, og at han arbejdede på en golfbane ca. 1 times kørsel derfra. Vi kunne bare gå ned i stalden og hilse på køer og kalve, hvilket vi gjorde. Hyggeligt. Ved 16 tiden kørte vi videre og kom tværs over fjorden. Her var der mange vadefugle, der havde travlt med at fouragere. Jeg talte med Berith i telefonen ang. Blomsterpasning mm. Herefter kørte vi til Julemandens Hus. Det var et Eldorado med julepynt i alle afskygninger, lidt ligesom i Oberammergau i Tyskland. Vi kørte til kirken i Grund, men den var desværre også lukket. En meget usædvanlig kirke med mange romanske spir og kupler. Vi havde ellers hørt, at der skulle være et meget flot interiør. Bonden Magnus Sigurdsson byggede den efter egne tegninger i 1906. Vi kørte til gården i Kristnes, på hvis jord "Helgi den magre" først skulle have slået sig ned. Udsigten derfra ud over fjorden er formidabel, men gården så ikke ud af noget særligt. Vi kom forbi motorflyvepladsen, og vi slog lige et lille sving ind for at se, om der var nogle af de gamle fly, som vi så i formiddags, men eftersom der ikke var nogle at se, kørte vi straks videre.

Når der er rødt lys i lysreguleringen, er det et rødt hjerte, hyggeligt.

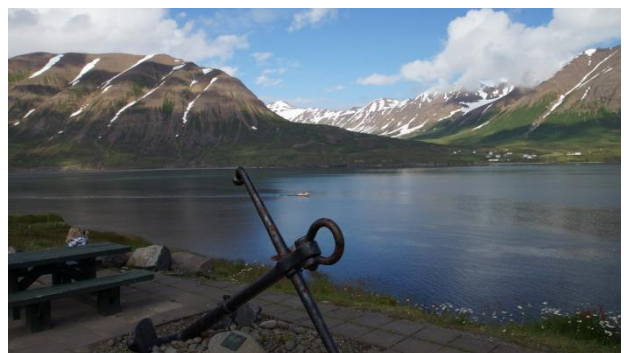
På vejen ned til hotellet så vi det islandske og det norske flag samt en masse festklædte mennesker. Det var vist et bryllup, da en af bilerne var fint pyntet. På hotellet hentede vi badetøj for at køre til et svømmebad. Desværre gav det meget regn, så vi ventede i bilen, mens vi kiggede på, hvad vi skulle næste dag. Da regnen tog af, gik vi ned til svømmebadet kun for at konstatere, at det lige var lukket. Herefter kørte vi tilbage til hotellet og gik i vores egen hot pool, meget lækkert. En fransk familie med 4 teenage børn fyldte meget i bassinet.

Ved 20 tiden kørte vi ind til Akureyri for at finde et sted at spise. Vi kørte ned på havnen og fandt hurtigt et sted, der hed Brygjen, og lige overfor lå krydstogtskibet, Black Watch. Vi fik meget lækre BBQ ben med coleslaw og pommes frites, og så var det noget billigere end på hotellet i går. Dagen sluttede med skriverier og en kop kaffe/the i dagligstuen. Vi faldt i søvn til gæssenes skræppen nede på Eyjafjörður.

Søndag d. 27. juli 2014. (Bent)

Kilometertælleren stod på 44.103 km.

Vi stod op klokken halv otte, i løbet af natten havde der været en del smækken med dørene, måske var det nogle af bryllupsgæsterne, som kom hjem fra fest. Vi betalte vores restaurantregning fra den første dag her og forlod Skjaldarvík kl 9:30 i flot solskin og 16 grader. Vi valgte at fortsætte mod vest, men langs kysten, det gav godt nok nogle ekstra kilometer, men vi er jo i Island for at se noget. Nord for Dalvík stoppede vi og spejdede ud over fjorden, der var nogle mørke voldsomme krusninger på vandoverfladen koncentreret over et lille område. Da vi kiggede nærmere efter, kunne vi se at det var en stime fisk (sikkert makrel), og et øjeblik efter kom der mange måger til stedet, nu var der gilde. Det lykkedes os ikke at få nogle billeder af dette, inden stativet og tele var stillet op, så var de alle væk, - øv, men der var mange smukke glimtende sten med bjergkrystal, så der kom et par stykker med hjem til samlingen. Vi kom igennem 4 lange tunneller, hvoraf den ene var ensporet og 3,5 km lang. Vi stoppede i Siglufjörður, som ligger meget malerisk, og her tog vi lidt billeder, blandt andet af et lille hus med tørvetag og en gammel udrangeret fiskekutter.

Kort efter vi havde rundet den nordligste pynt, holdt vi ind på en parkeringsplads for at spise lidt frokost. Maden smager nu rigtig godt, når man kan kigge på noget smukt samtidigt. På vej sydover kom vi forbi en lille kirke, Grafarkirken, den var meget lille og havde græs som tag. Den lå ude midt på en eng, og vi måtte gå ad en lille trampet sti for at komme der ud. Kirken var åben, nøglen sad i døren, så vi kiggede indenfor. Der var 4 små bænkerækker derinde, orgel, alter og prædikestol, der manglede intet, om end det var meget småt. Forinden i Skagafjordur stoppede vi, vandet var rigtig smukt, næsten azurblåt.

Vi fortsatte til Glambær, som er en gammel tørvegård, nu ejet af Islands nationalmuseum, og i dag et rent udstillingsobjekt. Men det var meget spændende at kigge indenfor i sådan en gammel tørvehyttekonstruktion. Gården består af mange enkelte hytter forbundet med en lang fællesgang.

Beboelsesformen har været anvendt i Island siden middelalderen og op til starten af 1900 tallet. I Blönduós stoppede vi, købte en is, som vi nød med udsigt udover Húnafljórdur. Derefter fortsatte vi mod Dæli farm, som var stedet for næste overnatning. Vi måtte køre på grusvej de sidste 5 kilometer, og vi var fremme kl. 17:35. Vi skal overnatte i et lille anneks med 7 værelser. Efter at have smidt vores bagage ind, kørte vi lige et par km. længere syd på til vandfaldet Kolufossar, det var kraftigt og smukt. Vi faldt i snak med et islandsk par, som også nød vandfaldet, de var i gang med at grille noget lam til deres aftensmåltid. Vi var tilbage på Dæli farm til spisning kl. 19:30, aspargessuppe og bagefter laks.

Mandag d. 28. juli 2014. (Merete)

Kilometertælleren stod på 44.395 km.

Vi stod op 6.45, da vi var flere om at dele badeværelset, og vi ville være sikre på at komme tidligt til morgenmad. Kl. 8.10 var vi klar til at forlade Dæli Farm, men ude i bilen viste det sig, at vi havde glemt posen med alle vores papirer inde på værelset, så jeg måtte lige låne nøglen igen. Vi kører mod Hvammstangi, og bilens termometer stod på 15 grader, men det følte kun som 12 grader. Vi har set flere gårde med mange bigballer til vinterforråd, og vi så en enkelt kornmark med byg. Hvammstangi, hvorfra der var sælsafari, var fint pyntet, og vi så også en Lego mand på taget af et hus. Turen går langs Midfjördur og Hrótafjördur. Næsten lige meget, hvor man er, så kan man se vidt omkring, idet der hverken er træer eller buske, der tager udsynet. Ved Budardalur har vi set mange får, heste og køer samt mange vadefugle. Lidt senere kom vi på en grusvej, og man kunne snildt køre 80 km/t på denne vej. Der var mange bakker i området, der lignede bryster. Et meget stenet område – landskabet veksler lynhurtigt. Det skiftede også mellem grusvej og asfaltvej. Området var fyldt med kæruld, meget smukt hvid eng. Ved en gård var der nogle få forblæste træer og ved en anden gård med flotte blå tage gjorde vi lige et fotostop. De blå tage så smukke ud mod de grønne fjelde. Jeg havde tidligere skiftet mine korte bukser ud med de lange, og Bent måtte også krybe til korset på et tidspunkt, da det blæste meget. Det begyndte også at regne. Vi drejede fra mod et hajmuseum og vi kørte på bersærker vejen. I Eyrbyggja sagaen fortælles det, at helten Viga-Styr lod 2 bersærker rydde vejen, hvorefter han dræbte dem og begravde dem i en dysse, som stadig kan ses i landskabet.

Hajmuseet var meget spændende. Vi fik vist en video om, hvordan de i vintermånederne fik fanget omkring 50 grønlandshajer a' 500 – 600 kg. De blev skåret i stykker og lagt i et kar i 6 uger, hvorefter de blev hængt op i et skur i 2-3 måneder. Vi smagte også et lille stykke haj på et stykke rugbrød, og man måtte sige, at det smagte bedre end det lugtede. Vi fik fortalt, at de spiser det til specielle lejligheder. Vi måtte også gerne gå hen at se tørrehuset, som var fyldt med hajstykker. I museet hang der mange flotte trøjer, og det så ud til, at de fik solgt mange til franskmændene, som var der samtidig med os.

Udsigtspunkt, hvor der bla. blev vist tegninger og tekst med Eyrbyggja sagaen.

I Grundarfjördur handlede vi ind til vores frokost i Samkaup – vi håbede på, at solen ville titte frem, men vi blev skuffede.

Ved Kirkjufellsnes kunne vi se til Vestfirðir halvøen (Vestfjordene), som vi jo ikke kunne nå på denne tur.

På et tidspunkt tænkte vi, at vi kunne se en sæl på stranden, så vi kørte derned med det resultat, at jeg måtte ud at skubbe, da bilen gravede sig ned, og så var det bare et stort stykke træ.

Lige i udkanten af Olufsvikur holdt vi frokostpause inde i bilen, da regnen stod ned. Derefter kørte vi ind til turistinformationen, hvor vi fik lidt at vide, om de dybe huler nær Snæfellsjökull, basaltklipper og kilden med det specielle vand. Bare put saft eller juice i, og vupti, så har man sodavand. Vi ville ind at se den særprægede kirke i byen, men den var desværre lukket. Lidt senere kørte vi ind til Rif, da vi bla. havde set et skilt med garn, men butikken kunne vi ikke finde. Vi havde også set et skilt med fugle på vejen og da vi kørte derfra så vi en stor flok terner sidde på en ubrugt sidevej – det var åbenbart deres koloni, da de var travlt beskæftigede med at fodre deres unger. National Parken Snæfellnes var et stort lavalandskab med mange sjove formationer og meget lysegrønt mos. Store bølger slog ind mod kysten. I Hellnar valgte vi at gå på Kaffi Primus at få en kop varm kakao med et stykke kage til deling, så vi fik varmen igen. Vi ville gerne have været op at se gletcheren Snæfellsjökull, men skyer og regn gjorde, at vi kørte forbi. Ved 16-tiden fandt vi ind til kilden ved Ölkelda, og som der stod på skiltet var der mange gode mineraler i vandet. En halv times tid senere kom vi til basalt klipperne, vi fulgte lidt efter en bus, som pludselig forsvandt for os og derfor kørte vi måske lidt for langt. Vi tænkte, at der måtte være flere klipper længere fremme. Vi valgte at vende om, men forinden tog vi nogle flotte fotos af nogle røde bakker. Basalt klipperne blev også foreviget. Ved 18-tiden kom vi til vores bestemmelsessted, Milli Vina i Hvitarbakka. Regnen var heldigvis hørt op. Et hyggeligt sted. Det var en tysk familie, der tog imod os og viste rundt. Vi ringede til værtinden og spurgte om det var muligt at få morgenmad lidt før 8 tirsdag morgen, da vi gerne ville have så mange timer som muligt i Reykjavik næste dag.

Ca. 19.15 kørte vi af sted for at finde en restaurant. Vi var langt ude på landet, og der var egentlig rigtig gode køkkenfaciliteter på stedet, men vi havde jo ingen madvarer. Ca. 7 km derfra kom vi til restaurant Fossatun, hvor vi fik en meget lækker lammefilet med syltede rødløg, champignonsauce og salat til, UHM. Inden vi kørte tilbage var vi ude at tage billeder ved Troldeelven. Historien fortæller, at et troldepar stod og kiggede på solopgangen, og derfor blev de til stenstøtter og mejslet ind i elvens sidevægge. Trolde kan jo som bekendt ikke tåle sollys. En spændende dag med en lang køretur rundt på Snæfellnes halvøen i regnvejr.

Tirsdag d. 29. august 2014. (Bent)

Kilometertælleren stod på 44.849 km.

Her til morgen fik vi snakket lidt mere med vores værtinde, som var mødt op for at lave morgenmad til os. Hun kendte en del til Danmark, da hun havde studeret i Århus i 3 år og 2 af hendes børn boede nu i København. Vi fik bekræftet, at det bjerg, vi i aftes kunne se langt mod vest i solnedgangen, var vulkanen Snæfellsnes. Så selv om den lange køretur i går ikke direkte bød på kig til vulkanen, ja, så lykkedes det dog at få den krydset af. Vi forlod Hvitarbakka kl. 9, og kørte mod Borganes for at komme på ringvejen mod Reykjavik. Vi forsøgte at finde en gård, hvor de skulle sælge uldgarn, vi fandt et skilt, der viste dertil, - afstand 2 km. Det var det nærmeste vi kom til det. Vi kørte rundt om Hvalfjörður i stedet for at tage

tunnelen tværs under. Det gav godt 45 km ekstra at køre, men vi ville gerne se så meget som muligt. Desuden kostede tunnelen en del penge at passere. Inderst i fjorden lå der et stort havneanlæg. Vi fandt frem til, at det var en udskibningshavn for olie. Vi fandt også en gammel bro, der stod noget om Blåskægs bro, men den var renoveret for nyligt, næppe af vikinger, da noget af det var lavet af beton. Vi kom også forbi et område, som emmede af ny historie. Den amerikanske marine har brugt fjorden under anden verdenskrig til at søge læ / skjul i. Vi stoppede ved Laxa elven i Kjøs, men det var vist ikke årstiden at kigge på laks, vi så i hvert fald ingen. I udkanten af Reykjavik kørte vi ind til en garn fabrik med fabrikssalg. Der var meget garn, men en del var fra Danmark og Bolivia, vi fandt ikke noget spændende. Vejret blev flottere og flottere ind mod Reykjavik, og da vi steg ud af bilen lige ved Halgrímskirkja skinnede solen.

Der var nu dejligt varmt, men noget blæsende her på toppen af byen. Vi spiste frokost i bilen, inden vi tog et nærmere kig på kirken. Der holdt en ligvogn uden for, og der stod, at kirken ville blive lukket grundet begravelse. Men vi kunne lige nå at kigge ind først, og en tur i tårnet blev det også til. Kirken er bygget over en periode på 43 år, startende i 1943. Den er rigtig flot, men kun ganske lidt udsmykket. Fra kirkens tårn er der udsigt over hele byen, og i flere retninger mere end 100 km væk. Blandt andet kunne vi tydeligt se Snæfellsnes vulkanen. Så gik vi strøgtur, igen var det garn og strik butikkerne, som blev frekventeret, men det lykkedes også at finde en mønt / frimærkebutik. Det var en sjov oplevelse, indehaveren var væk i 5 minutter, stod der på den låste dør. Ergo satte vi os over på solsiden af gaden og ventede. Kort efter kom indehaveren ud fra et baghus og åbnede butikken. Han havde lige været til frokost. Han talte udmærket dansk, og vi fortalte vores ærinde, hvorefter at han sagde, at vi sagtens kunne finde ud af noget med frimærker, og at vi nok skulle få en god pris, da vi (danskerne i al almindelighed) jo havde belejret islændingene i så mange hundrede år. Vi fandt et par album af interesse, han rundede prisen pænt af. Vi havde ikke helt nok kontanter, men han sagde, at det var fint nok og fandt desuden lige en gammel 5 kroneseddel samt et ekstra album. Vi havde sikkert fået flere album oveni, hvis ikke det var fordi, at vi begyndte at frygte for overvægt på flyet i næste dag. Vi forlod butikken og gik over gaden til parken, hvor der står et mindesmærke for Arni Magnússon, vikingen som opdagede Island. Der sad vi og nød solen et kvarters tid. Vi gik tilbage til gågaden og købte et par milkshake ved "Te & kaffi Laugavegur", og da vi gik ud af butikken, mødte vi en dansk journalist, som ofte optræder "på slap line" sammen med sin kloge bror. Han så ud til at nyde ferielivet. Efter at have nydt milkshaken kørte vi til Aurora Guesthouse, vores sidste hotel, for at begynde oprydning i bilen og forberede pakning af kufferter.

Receptionen var i en kælder, og ganske lille, der var også spisesal og køkken. Vores værelse var i en anden bygning i nabogaden. Mange af hotellets værelser var spredt i forskellige huse. Det tog 1½ time at rydde op i bilen og få pakket kufferter samt skrive det meste af dagens beretning. Vi gik derefter i byen for at finde noget at spise, valget faldt på en fransk restaurant og vi bestilte kylling Normande (kylling i gryde med champignon sovs og kartoffelbåde).

Restauranten var hyggelig indrettet, lidt trang, men det betød jo bare, at vi nemt faldt vi i snak med et par piger ved nabobordet. Vi var tilbage på hotellet ved 22 tiden, stillede vækkeuret til kl. 04:00, uha. Men vi skulle være i lufthavnen kl. 06, og køretid ville være ca. 45 minutter og bilen skulle tankes og afleveres ved lufthavnen. Så vi måtte tidligt i seng. Dog stod Bent op ved 23.30 tiden for at lave indtjekning til flyet på PC'en, og nå ja, vi havde ingen printere, så kunne vi lægge os til at sove igen.

Onsdag d. 30. juli 2014. (Merete)

Kilometertælleren stod på 45.000 km.

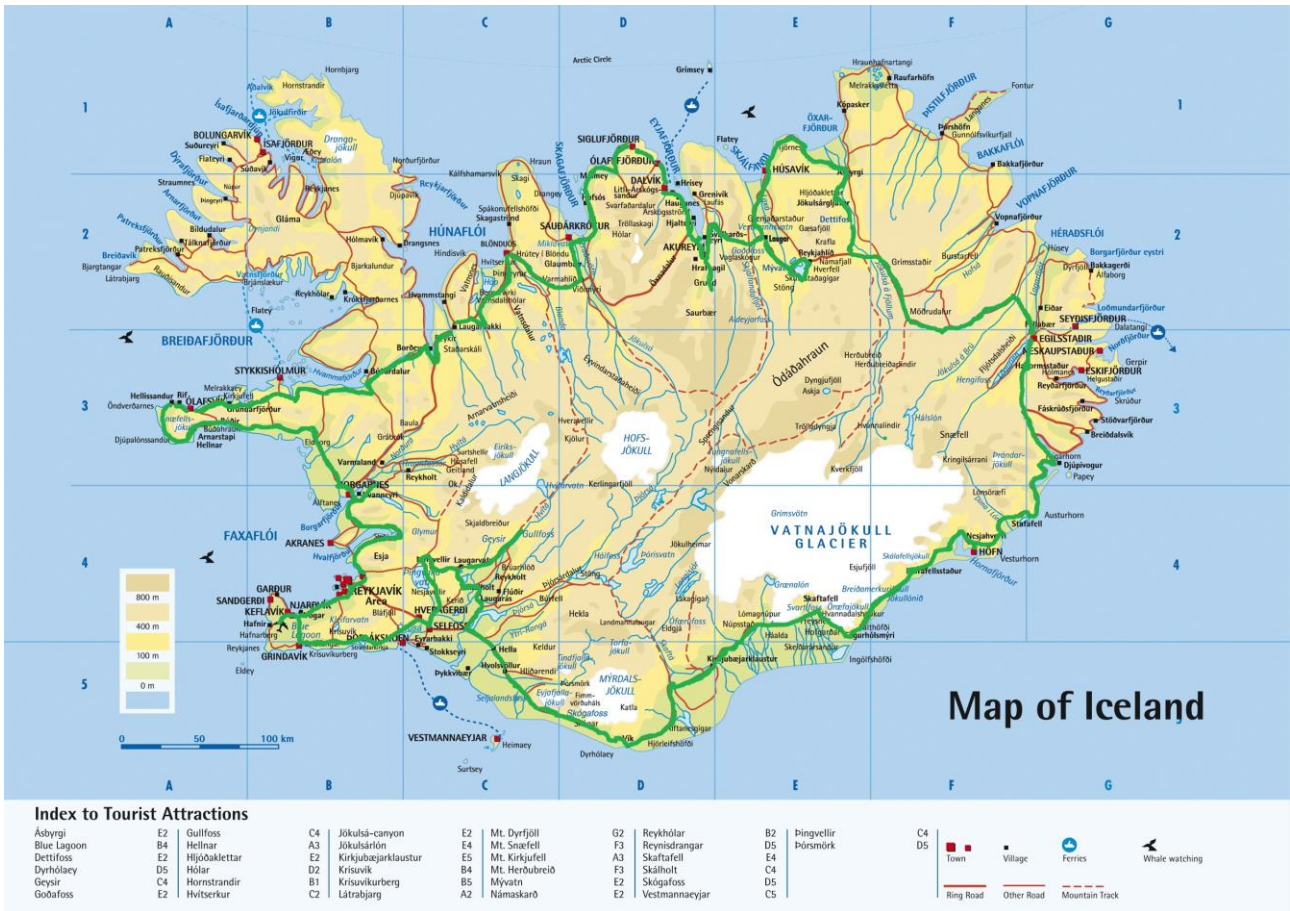
Vi stod op kl. 04.00, og efter et hurtigt bad, gik vi hen i receptionen, hvor der ifølge en aftale fra dagen før var stillet brød mm. frem til os.

Ti minutter i fem var vi klar til afgang mod Keflavik lufthavn. Tre kvarter senere fik vi tanket, og derefter var vi hos Hertz at aflevere bilen, og der var slet ingen bemærkninger.

Kilometertælleren stod på 45.050 km.

Fra Hertz blev vi transporteret over i lufthavnen af en minibus. Vi tjekkede ind og afleverede bagage. Der var mange mennesker i lufthavnen, så der var lidt trængsel. Jeg var en blandt mange, der skulle aflevere bon på min trøje ved Taxfree. Det gav da 150 dk kr. retur. Flyet ankom 7.10, og vi kom om bord kl. 8.00, med afgang en halv time senere, og dermed en halv times forsinkelse. Vi ankom til Billund efter 2½ times flyvning og dansk tid: 13.00. Det tog lidt tid, inden vi fik vores bagage, og så gik turen hjemad. Vi gik ned til bilen som holdt parkeret i lufthavnen på Q. Klokkeren var omkring 15, da vi var hjemme igen. Så gjaldt det om at få pakket ud, så vaskemaskinen kunne komme i gang. Om aftenen var vi sammen med Berith hos Sander at spise lækre koteletter med grøntsager, og så fik vi snakket lidt om turen. Det er efterhånden tradition, at vi skal ned til Sander at spise, når vi kommer hjem fra ferie.

Det har simpelthen været en uforglemmelig ferie med rigtig mange gode oplevelser og minder.

Turen er markeret med grønt, det blev til ca. 2500 km. Det meste af kørslen foregik på ringvejen (hovedvej 1) som omkranser det meste af landet.